

izdelava varovališč in načini varovanja soplezalca, spust po vrvi, poučitev pa je bil tudi na prvi pomoči in transportu ponesrečenca.

Vsak večer pa je imel v koči eden od inštruktorjev tudi predavanje o eni od naslednjih tem: nevarnosti v gorah, bivakiranje, oprema, Gorska reševalna služba Slovenije in višinska bolezen. Da ne bi bilo vse skupaj preveč suhoparno, smo si ogledali še predavanji Matije Klanjščka o odpravi na Janak, ki ga je posvetil Andreju Markoviču, in predavanju Mihe Marenčeta o njegovi odpravi na Kitajsko.

Tako se še dodobra nismo zavedli in že je bila tu nedelja, čas vrnitve v dolino. Končno so svojo besedo dobili tudi tečajniki in skupaj smo opravili analizo tečaja, ki nam bo v prihodnje pomagala, da bodo takšni tečaji še boljši in zanimivejši.

Na koncu bi se rad samo še zahvalil vsem inštruktorjem za pomoč in izvedbo tečaja: Senadu Haliloviču, Alešu Holcu, Mateji Pate, Mihi Marenčetu, Matiji Klanjščku, Milenku Armejšeku in Tadeju Debevcu ter seveda Janiju Beletu, načelniku Komisije za vzgojo in izobraževanje, brez katerega tega tečaja ne bi bilo.

Matjaž Šerkezi

Jernej v spomin

Pred dnevi smo se na žalni seji v Narodnem domu, dan kasneje pa na celjskem pokopališču poslovili od Jerneja Sinkoviča, ko smo se že skoraj sprijaznili, da ga bo gora hotela obdržati samo zase, pokopaneega globoko pod kamenjem.

Jernej je pri svojih 25 letih v planinstvu že veliko dosegel, razvijal se je v vrhunskega alpinista. Lani je prvič plezal v Himalaji na Anapurno. Ta gora ga je kar dvakrat zavrnila, vse zaradi spleta naključij, ko je reševal obolelega prijatelja in ko je vihar odnesel zadnji bazni tabor. Vendar z njemu znano treznostjo ni trmaril in rinil na vrh, kjer bi se lahko marsikaj zgodilo.

Da je bil zaupanja vreden plezalec, smo vedeli vsi, občutili pa njegovi soplezalci. Varnost v gorah mu je bila že prirojena vrlina. Pred kratkim

Jernej Sinkovič

je uspešno opravil izpit za alpinističnega inštruktorja. Zato nam je toliko bolj nerazumljivo, da ga je tragična smrt zatekla ravno v tistem kratkem trenutku, ko je bil pod odtrgano skalno gmoto, pod goro, ki je tisočletja kljubovala vsem naravnim silam. Jernej ni naredil napake pri plezanju, svoje tečajnike je hotel varno, po nadelani poti pripeljati v dolino. Njemu žal ni uspelo, kot da je hotel nam nerazumljivo demonsko silo pritegniti nase, da bi tako zavaroval prijatelje, ki so mu sledili.

Jerneja bomo pogrešali vsi, njegovi domači v društvu in njegovi prijatelji. Bil je član upravnega odbora društva, alpinisti so si ga konec lanskega leta izbrali za svojega načelnika, tudi gorski reševalci so ga želeli v svojih vrstah.

Najmlajši športni plezalci se ga bodo vedno spominjali, saj jim je bil prvi mentor in prijatelj. Z njim je tudi športno plezanje v društvu in Celju dobivalo prve obrise in uspehe.

Njegovi načrti so bili zelo ambiciozni in hkrati realni, prepričan sem, da bi mu jih uspelo uresničiti.

Jernej je zapustil številne plezalne smeri na domačih plezališčih in na tujem, tudi prvenstvene so vmes.

Začel je plezati zelo svojstveno, na skrivaj, kasneje s prijatelji iz Košnice. V plezalno šolo pri društvu se je vpisal leta 1994, ker je želel izpopolniti svoje tehnično znanje.

Vzponi so se kar vrstili, vedno več jih je bilo in vsak je bil zahtevnejši. Pred mesecem je dobil bronasti znak Planinske zveze Slovenije za svoje delo.

Jernej je v plezanju našel nove izzive, nova doživetja. Uresničil je svojo željo po prostosti in pri tem neizmerno užival, žal samo prekratke čas. Nanj ostaja lep spomin. Ponošni smo lahko, da smo ga poznali, da smo skupaj delali. Pred to mogočno goro, ki nam ga je ugrabila, pa ostajamo vsi majhni in nebogljene. Molilne zastavice v njegovi sobi, ki jih je prinesel mami za spomin iz Nepala, pa nemo pričajo o človeški minljivosti.

Edi Stepišnik

Sestre Ane ni več

Sredi julija je umrla medicinska sestra Ana Gaberšek. Večina slovenskih himalajcev, trekerjev in popotnikov v eksotične dežele se je bo spomnila s cepljenjem proti nevarnim boleznim na Zavodu za zdravstve-

Ana Gaberšek, roj. Prašnikar (1948-2001)

no varstvo na Trubarjevi ulici v Ljubljani. Njenih skrbi in ljubezni so bili še posebej deležni himalajci, saj je v zdravstveno preventivo zajela tudi njihove družine. Neskončno hvaležna je bila za vsak spominek, za vsako kartico, s katero so se je spomnili njeni "pacienti". V spominu ostaja kot človek, ki razdaja ljubezen brez racionalnega razloga, le zato, da je posamezniku lažje v njegovi samotni sredi nagnetenega sveta. Umrla je sama, živi pa kot košček dobrote v vsakem, ki se ga je dotaknila. Hvala!

Tone Škarja